

AJUDANT A VIURE

La humanitat de la fe

Ja hem començat l'Any de la Fe i em permeto demanar una especial atenció per tal de no caure en la temptació de dissociar fàcilment les coses. La nostra cultura actual, molt fragmentada, pot alimentar actituds i praxis que fan pensar en compartiments separats, diferenciant molt doctrina, espiritualitat i acció pastoral. Això s'ha traduït sovint en un «primer formar-se, i després actuar», o en permanents distincions entre teoria i pràctica, entre «vida interior» i apostolat, etc., retardant algunes actuacions o replantejaments.

Vull fer una crida a la coherència per anar disminuint la distància que pot haver-hi entre el dir i el fer, com diu la Carta de sant Jaume: «Poseu en pràctica la Paraula i no us limiteu a escoltar-la, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos» (*Jm 1,22*).

Per això, caldrà procurar viure en tot moment una espiritualitat atenta als signes dels temps i encarnada en els esdeveniments de cada dia. No tindria massa sentit un plantejament doctrinal separat de la vida de les perso-

nes, insensible als seus goigs i esperances, a les seves tristeses i angoixes. Sabem que hem de viure-les en pròpia carn perquè no hi ha res de profundament humà que no trobi eco en el cor d'un cristià (cfr. *Gaudium et Spes*, 1).

El mateix papa Benet XVI, dos dies abans de publicar la seva primera Encíclica («Deus Caritas est»), explicava que la seva intenció era emfatitzar la centralitat de la fe en un Déu que ha assumit un rostre i un cor humans: «Tenim necessitat del Déu viu, del Déu que ens ha estimat fins a la mort. A hores d'ara, la paraula "amor" sembla alguna cosa molt llunyana d'allò que un cristià pensa quan es parla de caritat. Intento mostrar la humanitat de la fe de la que forma part el "sí" de la persona humana a la seva corporeïtat creada per Déu.»

La fe, en efecte, creix quan es viu com a experiència d'un amor que es rep i es comunica com a experiència de gràcia i goig. Ens fa fecunds, perquè eixampla el cor en l'esperança i permet donar un testimoni fecund (cfr. *Porta Fidei*, 7). «La Caritat de Crist ens empeny» (*2Cor 5,14*): és l'amor de Crist el que omple els nostres cors i ens impulsa a evangelitzar.

El compromís missioner dels creients treu força i vigor del descobriment quotidià del seu amor, que mai no pot faltar. És aquesta dimensió missionera, com a expressió d'una nova i generosa obertura al do rebut, allò que ens ha d'impulsar a introduir la pregunta sobre Déu en aquesta societat de vella cristianitat i en el nostre món de la indiferència o increença.

I fer-ho sense oblidar la vessant ètica i social que és una dimensió imprescindible del testimoniatge cristià, refusant la temptació d'una espiritualitat amagada i individualista, que té a veure ben poc amb les exigències de la caritat, ni amb la lògica de l'Encarnació, i que ens ha de dur a iniciatives evangelitzadores menys orientades cap a l'interior de les comunitats cristianes, i més compromeses en l'anunci de la fe a tothom.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Una iniciativa per a l'Any de la Fe

Amb motiu de l'Any de la Fe, Mn. Joan Ramon Ezquerra ha fet una proposta a les parròquies o comunitats que celebren diàriament l'Eucaristia. Es tracta de dedicar, abans de la celebració, una petita estona a ajudar als fidels a redescobrir el gran

tesor de la fe. Seguint el temps litúrgic i els continguts del Catecisme, consistirà en 15 minuts de breu explicació, de diàleg i de pregària.

Cal assenyalar que els materials que ell ha proposat s'aniran penjant a la web de la nostra Diòcesi.

Celebració de la festa de la Mare de Déu de la Mercè a Lleida

Des del 16 al 25 de setembre, la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè de Lleida ha estat de celebració, i ho ha fet a través d'un seguit d'actes com ara la Santa Missa amb els interns del Centre Penitenciari i

voluntaris de l'obra mercedària, presidida pel Sr. Bisbe. També cal fer esment que un dels pares mercedaris de la parròquia, el pare Joaquín Millán ha presentat recentment el seu llibre «*Sant Pere Nolasc, l'altre redemptor*».

Les Germanetes dels Pobres celebren els 25 anys

Han celebrat els 25 anys de professió religiosa la mare Montserrat i sor María Jesús de les Germanetes dels Pobres. Aquesta ordre és coneguda per la seva labor assistencial a la gent gran amb escassos recursos, vivint de la providència. La mare Montserrat és nascuda a Reus i fa poc ha tornat a terres catalanes provinent de Colòmbia. Pel que fa a sor María Jesús, ella és de Cartagena i arriba a Lleida provinent de França. Recollim unes paraules de la mare Montserrat: «Val la

pena deixar-ho tot i seguir i servir el Crist seguint les petjades de santa Juana Jugan» (Fundadora de les Germanetes dels Pobres).

DIUMENGE XXX DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,7-9)

Això diu el Senyor:

«Crideu d'alegria, celebren la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel! Jo els faré venir del país del Nord, els reuniré des de l'extrem de la terra. Tots hi seran: cecs, coixos, mares que crien; tornarà una gentada immensa. Havien sortit plorant i els faré tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs. Perquè jo sóc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu fill gran.»

► Salm responsorial (125)

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Quan el Senyor renovà la vida de Sió / ho creïem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deïen: «És magnífic / el que el Senyor fa a favor d'ells». / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,1-6)

Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus pecats igual que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiari l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui els crida, com va cridar Aharon. Tampoc el Crist no s'atribuï a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que li ha donada aquell que li ha dit: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat.» I en un altre indret diu: «Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec.»

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,46-52)

En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat, un cec que es deia Bar-Timeu. Quan sentí dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi». Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, compadiu-vos de mi». Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo». Ells criden el cec i li diuen: «Anima't i vine, que et crida». El cec llançà la capa, s'aixecà d'una revolada, i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que et faci?» Ell respon: «Rabuni, feu que hi vegi». Jesús li diu: «Vés, la teva fe t'ha salvat». A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà.

► Lectura del libro de Jeremías (Jr 31,7-9)

Así dice el Señor:

«Gritad de alegría por Jacob, regocijaos por el mejor de los pueblos: proclamad, alabad y decid: El Señor ha salvado a su pueblo, al resto de Israel. Mirad que yo os traeré del país del norte, os congregaré de los confines de la tierra. Entre ellos hay ciegos y cojos, preñadas y paridas: una gran multitud retorna. Se marcharon llorando, los guiaré entre consuelos: los llevaré a torrentes de agua, por un camino llano en que no tropezarán. Seré un padre para Israel, Efraín será mi primogénito.»

► Salmo responsorial (125)

R. El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres. Cuando el Señor cambió la suerte de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos.» / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Que el Señor cambie nuestra suerte, / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla: / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 5,1-6)

Hermanos:

Todo sumo sacerdote, escogido entre los hombres, está puesto para presentar a los hombres en el culto a Dios: para ofrecer dones y sacrificios por los pecados. Él puede comprender a los ignorantes y extraviados, ya que él mismo está envuelto en debilidades. A causa de ellas, tiene que ofrecer sacrificios por sus propios pecados, como por los del pueblo. Nadie puede arrogarse este honor: Dios es quien llama, como en el caso de Aarón. Tampoco Cristo se confirió a sí mismo la dignidad de sumo sacerdote, sino aquel que le dijo: «Tú eres mi Hijo: yo te he engendrado hoy», o, como dice otro pasaje de la Escritura: «Tú eres sacerdote eterno, según el rito de Melquisedec.»

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,46-52)

En aquel tiempo, al salir Jesús de Jericó con sus discípulos y bastante gente, el ciego Bartimeo, el hijo de Timeo, estaba sentado al borde del camino, pidiendo limosna. Al oír que era Jesús Nazareno, empezó a gritar: «Hijo de David, Jesús, ten compasión de mí.» Muchos lo regañaban para que se callara. Pero él gritaba más: «Hijo de David, ten compasión de mí.» Jesús se detuvo y dijo: «Llamadlo.» Llamaron al ciego, diciéndole: «Ánimo, levántate, que te llama.» Soltó el manto, dio un salto y se acercó a Jesús. Jesús le dijo: «¿Qué quieres que haga por ti?» El ciego le contestó: «Maestro, que pueda ver.» Jesús le dijo: «Anda, tu fe te ha curado.» Y al momento recobró la vista y lo seguía por el camino.

Jesús guareix un cec. Pintura de Luigi Filocamo, Museu d'Art Modern de la Ciutat del Vaticà

COMENTARI

La fe de Bartimeu

La guarició del cec que, en l'esquema de Marc, clou la pujada de Jesús a Jerusalem no és un miracle qualsevol. De fet, Marc 1,1-12,44 està ple de miracles de Jesús (fins al punt que 2/3 parts d'aquests fragments són relats de gestos poderosos de Jesús). Però el darrer gest de Jesús que tanca la seva agosarada decisió d'anar a Jerusalem té una vivor, una funció i un significat molt rellevants. Vegem-ho.

El relat és d'una riquesa de dades i d'informacions molt superior al que caracteritza els relats de miracles. El lloc és ben definit: Jericó no és lluny de Jerusalem i la paràbola del bon samarità confirma que el camí de Jerusalem a Jericó és força utilitzat. D'una

altra banda i excepcionalment, se'ns dona el nom del guarit: Bartimeu. En tota la primera part de Marc, és només la segona vegada que s'esmenta el nom d'un dels protagonistes (cf. Jaire). Ara bé, el que resulta més cridaner és la persona de Bartimeu i la seva actuació. No s'està de preguntar la raó de l'aldarull del pas de Jesús i els seus seguidors. Un cop asabentat que és Jesús el que passa, el crida reiteradament, malgrat que li manen callar, amb un títol que, sense ser el millor, no deixa de proclamar popularment la dignitat messiànica de Jesús: «fill de David» (cf. Mc 12,35-37). Quan li diuen que Jesús el crida, llença el mantell ben lluny per apropar-se a Jesús. La resposta a la

pregunta de Jesús mostra la plena confiança que hi té.

Tot això fa que el relat se centri en Bartimeu. De fet la narració, com acabem de constatar, està feta del punt de vista del cec. Més encara, és un relat de la fe de Bartimeu que es tradueix que recobra la vista. La metàfora és clara. Al final del camí de Jesús a Jerusalem, trobem algú que es fia plenament de Jesús. La funció d'aquest relat és, doncs, la d'exemplificar la fe en Jesús. El contrast amb els deixebles, que no han acabat d'entendre Jesús, és palès. Bartimeu hi veu. Per això «el seguia camí enllà». El significat del fragment és que el seguiment és clarament la formulació de la fe.

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Ef 4,32-5,8 / Sl 1 / Lc 13,10-17 ■ **dimarts**: Ef 5,21-33 / Sl 127 / Lc 13,18-21 ■ **dimecres**: Ef 6,1-9 / Sl 144 / Lc 13,22-30 □ **dijous**: Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / Jn 3,1-3 / Mt 5,1-12a ■ **divendres**: *Leccionari «de difunts»*. Per exemple: Is 25,6a.7-9 / Sl 129 / 2Co 1,6-10 / Jn 14,1-6 ■ **dissabte** (□ Urgell): Fl 1,18b-26 / Sl 41 / Lc 14,1.7-11 ■ **diumenge** vinent, XXXI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Dt 6,2-6 / Sl 17 / He 7,23-28 / Mc 12,28b-34.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

44. La resurrecció i la «imatge científica del món»

Podem nosaltres —sobretot com a persones modernes— donar crèdit a testimoniatges així? (els dels apòstols sobre la resurrecció de Jesucrist). El pensament *il·lustrat* diu que no. A Gerd Lüdemann, per exemple, li sembla evident que, a conseqüència del «canvi de la imatge científica del món... les idees tradicionals sobre la resurrecció de Jesús» hagin de ser «considerades superades». Però aleshores què significa exactament «la imatge científica del món»? Fins on arriba la seva normativitat? Hartmut Gese, en la seva important aportació *Die Frage des Weltbildes (La qüestió de la imatge del món)*, a la qual voldria aquí remetre, ha descrit acuradament els límits de tal normativitat.

Naturalment, no pot haver-hi cap contrast amb el que constitueix una clara dada científica. En els testimoniatges sobre la resurrecció, certament, es parla de quelcom que no pertany al món de la nostra experiència. Es parla de quelcom nou, de quelcom fins aquell moment únic —es parla d'una nova dimensió de la realitat que es manifesta. No es discuteix pas la realitat existent.

Més aviat ens ve dit: existeix una dimensió ulterior respecte a aquelles que fins ara coneixem. Això està per ventura

en contrast amb la ciència? Pot verament existir només allò que ha existit sempre? No pot existir la cosa inesperada, inimaginable, la cosa nova? Si Déu existeix, no pot ell crear també una dimensió nova de la realitat humana, de la realitat en general? No està, en el fons, la creació esperant aquesta darrera i més alta *mutació*, aquest definitiu salt de qualitat? No espera per ventura la unificació del finit amb l'infinit, la unificació entre l'home i Déu, la superació de la mort?

Els inicis de les novetats són petits, quasi invisibles —poden ser ignorats. El Senyor mateix va dir que el *regne del cel*, en aquest món, és com un gra de mostassa, la més petita de totes les llavors (cf. *Mt 13,31s* i paral·lels). Però du en si les potencialitats infinites de Déu. La resurrecció de Jesús, des del punt de vista de la història del món, és poc vistosa, és la llavor més petita de la història. I la llavor petita és la cosa verament gran. Per això aquells testimonis, amb un coratge absolutament nou, es van presentar davant del món per testimoniar: Crist de debò ha ressuscitat. Ell és el Vivent. A ell ens confiem i sabem que estem en el bon camí. Amb Tomàs, fiquem les nostres mans en el seu costat i professem: «Senyor meu i Déu meu!» (*Jn 20,28*).

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

EVANGELIZAR

¿Qué es el primer anuncio?

Entendemos por *primer anuncio* la acción pastoral que intenta proponer el corazón del Evangelio —Jesucristo resucitado, restablecedor de nuestro vínculo de amor con el Padre— al corazón de todas aquellas personas que quieran escuchar. Dicho con un poco más de amplitud: con la expresión *primer anuncio* se designan unas *actividades pastorales específicas*, ya sean espontáneas u organizadas, llevadas a cabo por individuos o por equipos, con la finalidad de proponer el mensaje nuclear del Evangelio a quienes no conocen a Jesucristo, a quienes habiéndole conocido se alejaron de él y a quienes creyendo que ya le conocen suficientemente viven una fe cristiana rutinaria, con la intención de suscitar en ellos un interés por Jesucristo que pueda llevar a una primera adhesión o una revitalización de la fe en él.

Es constitutivo del *primer anuncio* conectar ante todo con alguna experiencia antropológica fundamental del destinatario que ejerza de punto de inserción para la propuesta de Jesucristo como Salvador. Nos desmarcamos así de las versiones rápidas y callejeras y abogamos en principio por un anuncio en contexto de diálogo.

El *primer anuncio* como dispositivo eclesial amplio demanda una teología y una pastoral de *continuidad*, en el sentido de que la propuesta cristiana busca el terreno antropológico para entablar, con él, el diálogo evangelizador. Dicho en el lenguaje de Maurice Blondel (1861-1949) —el pionero de esta propuesta de continuidad—, se trata de activar al máximo propuestas evangelizadoras que inviten a nuestros contemporáneos a abrirse a la Trascendencia por fidelidad al dinamismo más genuino de la propia immanencia, que reclama una plenitud que ella misma no puede autodonarse. Se trata de mostrar desde el interior de las experiencias antropológicas fundamentales, cómo estas apuntan a una realización en plenitud que sólo se obtendrá como don gratuito (teología de Rahner, Von Balthasar, De Lubac...).

Del *primer anuncio* como práctica evangelizadora concreta se tratará en el próximo artículo.

Xavier Morlans
(*El primer anuncio. El eslabón perdido*, Ed. PPC, Madrid 2009)

Alzheimer y amor

Marcelino, 78 años. Es extremeño. Su esposa padece Alzheimer profundo. Fue premio al «Mejor Cuidador». Vive sólo para cuidarla, sonreírle, acariciarle el rostro, darle un beso y adivinar alguna respuesta. Afirma: «Estoy enamorado de ella. Mientras pueda no irá a ninguna residencia. Estará en su casa.»

Juan tiene a su esposa enferma de Alzheimer en una residencia. Todos los días va a darle el desayuno, la comida y la cena. Pasa largas horas con ella. Algunos le dicen: «¿Porqué pasas tanto tiempo junto a ella, si no te conoce?». Responde:

—«Sí. Ella no sabe quién soy. Yo sí sé, muy bien, quién es ella, a quien he amado tanto y que es la madre de mis hijos.»

—El verdadero amor, no se reduce a lo sentimental, a lo físico, a las horas buenas y felices vividas juntos...

—El verdadero amor se demuestra, especialmente, en los momentos difíciles, en la enfermedad, en la aceptación del otro tal cual es hoy, recordando lo que fue durante toda su vida.

—Paul Claudel afirmaba: «La señal de que amamos a alguien es que le damos todo lo mejor que hay en nosotros.»

—Georges Bernanos sostenía: «Si queréis amar de veras, no os pongáis, no estéis lejos... del Amor.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

28. ✠ Diumenge XXX de durant l'any. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silvi, eremita; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. Dilluns. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. iv), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. Dimarts. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. Dimecres. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta castellà, mort a Palma de

Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, verge i màrtir.

1. ✠ Dijous. Tots sants.

2. Divendres. Commemoració de tots els fidels difunts.

3. Dissabte. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima; sant Ermenegol (†1035), bisbe d'Urgell; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès). Els innumerables màrtirs de Saragossa; santa Silvia, mare de Gregori el Gran; sant Malaquies (1094-1148), bisbe d'Armagh.

INTENCIONS DEL SANT PARE (novembre)

General: Que els bisbes, sacerdots i tots els ministres de l'evangeli donin un testimoniatge valent de fidelitat al Senyor crucificat i ressuscitat.

Missional: Que l'Església peregrina a la terra resplendeixi com a llum de les nacions.

ENTREVISTA

JOSEP M. ESQUIROL

Pensament i creativitat

La Facultat de Filosofia de Catalunya (URL) i La Salle —a través de la Fundació Ètica Tecnologia Societat— han posat en marxa un màster (i també un postgrau) en *Pensament i creativitat per al món tecnològic i empresarial*. La finalitat d'aquest curs és que les persones de formació científica o tècnica tinguin l'oportunitat de desenvolupar la seva capacitat reflexiva i creativa mitjançant una introducció al pensament contemporani. «A través del coneixement de punts neuràlgics de la filosofia, la literatura i l'art, s'aconsegueixen una millor utilització del llenguatge, més idees i potència imaginativa per dissenyar noves pràctiques i nous productes, així com més base per resoldre conflictes i dirigir equips», apunta el coordinador del màster, el filòsof i escriptor Dr. Josep M. Esquirol (www.tecnoetica.org).

Hi ha manca de reflexió a la societat actual?

Sí, sens dubte. Vivim en un context que promou massa la distracció i el consum, i més aviat poc el recolliment i la reflexió. Paradoxalment, quan de vegades la gent vol anar en aquesta segona direcció, es troba aclaparada per una allau de propostes molt banals d'autoajuda i també de llibres i programes que, sota l'aparença de divulgació científica, són esbiaixats i enganyosos.

En el curs feu una introducció al pensament contemporani...

De la mateixa manera que s'aprèn música escoltant els grans compositors i teatre veient les obres dels grans dramaturgs... s'aprèn a pensar llegint els grans pensadors. Quan un bon professor t'ensenya a llegir-los, es descobreix un món, i el gaudi és enorme. En fer això, l'objectiu principal no és adquirir cultura, sinó entendre'ns millor i aprofundir en les grans qüestions de l'existència humana.

I, pel que fa a la religió, expliqueu també el que cal saber com a cultura general i necessària?

La religió i la filosofia (el pensament) parteixen del mateix punt: de la necessitat de trobar un sentit a la vida. Culturalment, tots nosaltres som fruit de la persistent tensió entre l'essència del cristianisme (àgape) i l'essència de la filosofia (pregunta). Endemés, crec que, en el fons, el cristianisme és l'única *religió filosòfica*. Això potser sona una mica estrany, però és perfectament raonable.

Òscar Bardaji i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

No es pot obligar a perdonar, el perdó és un acte personal i únic. Sí que es poden afavorir processos que portin al perdó, igual que es pot afavorir processos que perpetuïn l'odi i el desig de venjança.

Perdonar requereix «mirar endins», no mirar en fora. Moltes vegades fem depenent el perdó de l'arrepentiment de l'altre o del que l'altre fa o diu. Tancar la nostra pròpia ferida depèn en darrer moment de nosaltres mateixos, no del que faci l'altre.

Perdonar implica no negar els sentiments que ens provoca el fet que ens ha passat, però tampoc quedar-nos-hi enganxats com a víctimes. Identificar sentiments i expressar-los ens ajudarà a elaborar-los: Donar nom a allò que sento ajuda a explicar i superar allò que sento, per poder seguir més lleuger endavant, no per quedar-se «rumiant» la gran ofensa rebuda.

En Francesc Torralba, en el llibre «El patiment, un nou tabú», ens parla de que el dolor té necessitat de ser escoltat, compartit, acollit, acompanyat. Necessitem parlar per elaborar i per superar situacions, però parlar precisa d'algú que escolti. Ara més que mai, la nostra societat necessita interlocutors vàlids, que no reforcin culpabilitats externes, que sàpiguen escoltar sense jutjar, que ajudin a tirar endavant i no mantenir el cercle viciós. No sols persones, sinó també una Església que entengui i escolti, que ajudi a saber trobar mecanismes per resoldre conflictes.

Però perdonar va més enllà de la gestió emocional, no és sols un acte psicològic o social, sinó que té un fort component transcendent, espiritual.

Montse Esquerda

Commemoració del 76è aniversari del martiri del beat Francesc Castelló al cementiri de Lleida

El matí del dissabte 29 de setembre, festa de Sant Miquel i festiu a Lleida, ha tingut lloc al cementiri de

la nostra ciutat la commemoració del 76è aniversari del martiri del beat Francesc Castelló Aleu, ocorregut la matinalada del 29 de setembre de 1936. Mn. Gerard Soler, vicepostulador de la Causa, en la missa concelebrada en la capella del cementiri ha presentat en la seva homilia, a Francesc Castelló Aleu com un gran testimoni de fe per l'Any de la Fe que celebrem.

AGENDA

Adoració diürna. Església de Sant Pere
Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 20 h /
Dissabte de 10 a 13 h

- **Diumenge 28 d'octubre**
—Cloenda de la setmana d'animació missionera (del 21 al 28)
—A les 12 h, Missa del Congrés d'Agrupació de Pessebristes de Catalunya i Balears, a la Catedral
—A les 18 h, Cinema espiritual a l'Acadèmia Mariana
- **Dilluns 29 d'octubre**
—Presentació de la campanya institucional de Càritas
- **Dimarts 30 d'octubre**
—A les 19.45 h, primer curs Alpha a la Diòcesi de Lleida, a l'IREL
- **Dijous 1 de novembre: Tots Sants**
—A les 11 i a les 12 h, Missa a la Capella del Cementiri de Lleida
—A les 22 h, Vigília Extraordinària d'Adoració Nocturna
- **Divendres 2 de novembre: Fidels Difunts**
—A les 11 h, Missa a la Capella del Cementiri de Lleida
—A les 11 h, Consell Episcopal
- **Dissabte 3 de novembre**
—Cadena interdiocesana de Pregària per les Vocacions
—A les 21 h, vigília d'Adoració Nocturna

Misses al Cementiri de Lleida
amb motiu del dia de Tots Sants i del dia dels Difunts

1 de novembre, TOTS SANTS:
Misses a les 11 i 12 h

2 de novembre, Dia dels Difunts:
Missa a les 11 h

Diumenges i festius durant l'any:
Missa a les 11 h

Diemes de pel·lícula

a la Mariana

28 d'octubre
18.00h

18 de novembre
18.00h

16 de desembre
18.00h

CASA DE L'ESGLÉSIA

ORGANITZEN:

CASA DE L'ESGLÉSIA
Delegació Missions OMP
Bisbat de Lleida

MCS
DELEGACIÓ DE MITJANS DE COMUNICACIÓ
Bisbat de Lleida

SIMULTANIAMENT HI HAURÀ UNA PROGRAMACIÓ ESPECÍFICA PER A INFANTS

AYUDANDO A VIVIR

La humanidad de la fe

Ya hemos empezado el Año de la Fe y me permito pedir una especial atención para no caer en la tentación de disociar fácilmente las cosas. Nuestra cultura actual, muy fragmentada, puede alimentar actitudes y praxis que hacen pensar en compartimentos separados, diferenciando mucho doctrina, espiritualidad y acción pastoral. Esto se ha traducido a menudo en un «primero formarse, y luego actuar», o en permanentes distinciones entre teoría y práctica, entre «vida interior» y apostolado, etc. retrasando algunas actuaciones o replanteamientos.

Quiero hacer una llamada a la coherencia para ir disminuyendo la distancia que puede haber entre el decir y el hacer, como dice la Carta de Santiago: «Poned en práctica la Palabra y no os limitéis a escucharla, que os engañaríais a vosotros mismos» (St 1,22).

Por eso, habrá que procurar vivir en todo momento una espiritualidad atenta a los signos de los tiempos y encarnada en los acontecimientos de cada día. No tendría mucho sentido un planteamiento doctrinal separado de la vida de las perso-

nas, insensible a sus gozos y esperanzas, a sus tristezas y angustias. Sabemos que tenemos que vivirlas en carne propia porque no hay nada profundamente humano que no encuentre eco en el corazón de un cristiano (cfr. *Gaudium et Spes*, 1).

El mismo papa Benedicto XVI, dos días antes de publicar su primera Encíclica («Deus Caritas est»), explicaba que su intención era enfatizar la centralidad de la fe en un Dios que ha asumido un rostro y un corazón humanos: «Tenemos necesidad del Dios vivo, del Dios que nos ha amado hasta la muerte. A estas alturas, la palabra «amor» parece algo muy lejano de lo que un cristiano piensa cuando se habla de caridad. Intento mostrar la humanidad de la fe de la que forma parte el «sí» de la persona humana a su corporeidad creada por Dios.»

La fe, en efecto, crece cuando se vive como experiencia de un amor que se recibe y se comunica como experiencia de gracia y gozo. Nos hace fecundos, porque ensancha el corazón en la esperanza y permite dar un testimonio fecundo (cfr. *Porta Fidei*, 7). «La Caridad de Cristo nos urge» (2Cor

5,14): es el amor de Cristo el que llena nuestros corazones y nos impulsa a evangelizar.

El compromiso misionero de los creyentes saca fuerza y vigor del descubrimiento cotidiano de su amor, que nunca puede faltar. Es esta dimensión misionera, como expresión de una nueva y generosa apertura al don recibido, lo que nos debe impulsar a introducir la pregunta sobre Dios en esta sociedad de vieja cristiandad y en nuestro mundo de la indiferencia o increencia.

Y hacerlo sin olvidar la vertiente ética y social que es una dimensión imprescindible del testimonio cristiano, rechazando la tentación de una espiritualidad oculta e individualista, que tiene que ver muy poco con las exigencias de la caridad, ni con la lógica de la Encarnación, y que nos debe llevar a iniciativas evangelizadoras menos orientadas hacia el interior de las comunidades cristianas, y más comprometidas en el anuncio de la fe a todas las personas.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737